

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoPr/5/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814212142
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814212142.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci žalobcu Ing. J. H., bytom I. R. C., Z. č. XX, právne zastúpeného JUDr. Jánom Súkenikom, advokátom so sídlom Považská Bystrica, Stred č. 60/55, proti žalovanému DAM a.s. v konkurze so sídlom Prievidza, Nadjazdová ulica č. 4, IČO 31 562 060, správca konkurznej podstaty JUDr. Jozef Hurtiš so sídlom Prievidza, Hviezdoslavova č. 3, právne zastúpeného Mgr. Martinom Hurtišom, advokátom so sídlom Prievidza, M. Slovenskej č. 17, o určení, že žalovaný je povinný žalobcu naďalej zamestnávať, resp. o učenie, že pracovný vzťah žalobcu u žalovaného trvá, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 14. januára 2016, č.k. 15Cpr/1/2015-210, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (výrok II.) **p o t v r d z u j e .**

Žalobca **m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol návrh o uloženie povinnosti žalovanému zamestnávať žalobcu na základe Pracovnej zmluvy zo dňa 03.06.1996 a Dohody o zmene pracovnej zmluvy z 01.01.2009; výrokom II. určil, že pracovný pomer žalobcu ako zamestnanca so spoločnosťou DAM a.s. v konkurze so sídlom Prievidza, Nadjazdová ulica 4, IČO: 31 562 060, správca konkurznej podstaty JUDr. Jozef Hurtiš so sídlom Prievidza, Hviezdoslavova č. 3, ako zamestnávateľom trvá. O trovách konania bude rozhodnuté do 30 dní od právoplatnosti rozsudku vo veci samej (výrok III.).

2. V odôvodnení konštatoval, že v danej veci sa žalobca domáhal najskôr uloženia povinnosti žalovanému zamestnávať žalobcu na základe pracovnej zmluvy. Následne zmenil svoj pôvodný návrh a rozšíril ho aj o tzv. eventuálny petit, a to určení, že pracovný vzťah žalobcu ako zamestnanca voči spoločnosti DAM a.s. v konkurze naďalej trvá. Súd rozhodol o pripustení zmeny návrhu - rozšírenie aj o eventuálny petit uznesením sp. zn. 15Cpr /1/2015 zo dňa 11.3.2015. Eventuálnym petitom môže žalobca žiadať, aby bol žalovaný zaviazaný na určité plnenie a pre prípad, že nastane určitá situácia, aby poskytol iné plnenie. Eventuálny petit je teda taký, keď žalobca požaduje uloženie určitej povinnosti ako primárny petit s tým, že pre prípad ak tento prvý petit bude zamietnutý napríklad pre nemožnosť plnenia, súčasne požaduje, aby bolo rozhodnuté o druhom eventuálnom petite. Vzťah medzi primárnym a eventuálnym petitom spočíva v tom, že súd nemôže vyhovieť obom žalobným petitom a nemá ani možnosť voľby medzi nimi, pretože o eventuálnom petite rozhoduje až vtedy, keď primárny petit neprichádza do úvahy. V danej veci sa súd najskôr zaoberal povahou uplatneného nároku žalobcu, ktorý sa v zásade primárnym petitom domáhal uloženia povinnosti žalovanému zamestnávať žalobcu ako zamestnanca. Vzhľadom na skutkové okolnosti a skutočnosť, že na spoločnosť zamestnávateľa žalobcu je od 13.5.2011 vyhlásený konkurz, spoločnosť nevykonáva žiadnu výrobnú, technickú

činnosť, konkurzné konanie smeruje k speňažovaniu majetku úpadcu, za úpadcu koná výlučne len osoba správcu konkurznej podstaty, bol súd názoru, že uložiť povinnosť správcovi konkurznej podstaty pridelovať prácu žalobcovi za tohto stavu je nemožné. Súd nespochybňuje subjektívne právo žalobcu ako zamestnanca na samotný výkon práce, čo je formálne v zákonných medziach, ale súd musí zohľadniť, že prostredníctvom realizácie tohto práva u zamestnávateľa, ktorý je viac rokov v konkurznom konaní, nezamestnáva žiadnych zamestnancov, majetok spoločnosti je speňažovaný, je objektívne vylúčené, aby si žalobca mohol vykonávať svoje pracovné povinnosti, pričom súd má v zásade ukladať takúto povinnosť len v situáciách, keď sa má dosiahnuť výsledok, ktorý má v úmysle pozitívne právo chrániť, t.j. vlastný výkon pracovnej činnosti. V danej veci by išlo len o „zdanlivý výkon takéto práva“ o to viac, keď žalobca podľa pracovnej náplne mal vykonávať činnosť vedúceho zamestnanca. Je však zrejmé, že žalobcovi ide o legalizáciu pracovného vzťahu za minulé obdobie, legálne ukončenie pracovného pomeru, pretože tento vzťah správca konkurznej podstaty namieta. Za stavu, že súd tak ako uvedie nižšie, považuje naliehavý právny záujem na určení, že pracovný vzťah žalobcu trvá, súd zamietol návrh žalobcu o uloženie povinnosti zamestnávať žalobcu. Uloženie takejto povinnosti by bolo v rozpore s dobrými mravmi, keď uvedený výrok by bol len formálny a primárne by smeroval účastníkov konania len k ukončeniu pracovného vzťahu, vid' čl.2, veta tretia Základných zásad k Zákonníku práce č. 311/2001 Z.z.. Z uvedených dôvodov súd prvý primárny petit žalobného návrhu zamietol.

3. Pokiaľ ide o určení, že pracovný vzťah žalobcu založený pracovnou zmluvou z 3.6.1996 a dohodou o zmene pracovnej zmluvy z 1.1.2009 trvá, súd dospel k názoru, že žalobca na požadovanom určení má naliehavý právny záujem. V danej veci podľa názoru súdu má žalobca naliehavý právny záujem na určení, že jeho pracovný pomer trvá, pretože žalovaný ako správca konkurznej podstaty uvedené právo žalobcu popiera, pracovný vzťah považuje za „fiktívny“, správca neuznáva akékoľvek nároky žalobcu z prípadného pracovného pomeru. Žalobca sa už priamych nárokov na plnenie voči žalovanému vzhľadom k tomu, že je v konkurze nemôže domáhať. Žalobca v konaní preukázal, že vo vzťahu k Sociálnej poisťovni ako orgánu, ktorý spravuje systém sociálneho poistenia, má otázku existencie a trvania pracovného pomeru neistú, keďže aj vo vzťahu k poisťovni správca uvedené opakovane namieta. Keďže ide o spor z pracovného vzťahu, je na vyriešenie spornej otázky daná právomoc jedine všeobecného súdu. Potvrdenie alebo nepotvrdenie existencie pracovného pomeru má závažný dosah na jeho ďalšie práva, ako napríklad zápočet odpracovaných rokov pre účely dôchodkového poistenia, splnenie podmienok na priznanie dôchodkových dávok, možnosť hľadať si nové pracovné príležitosti a podobne. Žalovaný v konaní opakovane namietal nedostatok naliehavého právneho záujmu z dôvodu prebiehajúceho konkurzného konania a skutočnosti, že žalobcovi bola prihlásená pohľadávka z titulu mzdových nárokov popretá a v tejto súvislosti nebol úspešný ani v konaní o určení, že jeho pohľadávky z mzdových nárokov patria do konkurznej podstaty. Podľa názoru súdu vychádzajúc z toho, že dôvodom popretia prihlásených pohľadávok boli len formálne nedostatky podanej prihlášky a nie popretie pravosti pre neexistenciu základného vzťahu, a to pracovného pomeru, žalobca sa môže samostatným konaním domáhať takéhoto určenia. V žiadnom súdnom konaní súd ani ako predbežnú otázku vo vzťahu k žalobcovi neriešil platné alebo neplatné založenie pracovného pomeru na základe predmetnej pracovnej zmluvy. Samotné konkurzné konanie nebráni žalobcovi domáhať sa takéhoto určenia a uvedenému zodpovedá aj súdna prax, keď napríklad aj v konaní o excindačnej žalobe nie je možné zabrániť žalobcovi právo na určení jeho práva k danej veci, pričom mu zostáva naliehavý právny záujem zachovaný. Pokiaľ žalovaný poukazoval na rôzne rozhodnutia všeobecných súdov v tejto súvislosti, išlo o skutkovo a právne iné vzťahy, ktoré nemajú súvislosť s danou vecou. Je nepochybné, že žalobca by už so žiadnou prihlasovanou pohľadávkou v konkurznom konaní nebol úspešný vzhľadom na uplynutie času na prihlásenie pohľadávky, avšak daným určovacím výrokom bude po právoplatnosti rozhodnutia správca nepochybne prinútený ukončiť so žalobcom pracovný vzťah v zmysle pracovnoprávných predpisov.

4. Vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci zhodnotiac vykonané dokazovanie súd dospel k právnomu záveru, že návrh žalobcu v časti určovacieho návrhu je dôvodný. Zásadnou otázkou v danej veci bola otázka časového a vecného súbehu funkcie člena štatutárneho orgánu a pracovného vzťahu. Štatutárnym orgánom akciovej spoločnosti v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka je predstavenstvo, ktoré riadi činnosť spoločnosti a koná v jej mene. So zreteľom na skutočnosť, že členovia štatutárnych orgánov nevykazujú všetky potrebné charakteristiky pracovného pomeru, ich vzťah ku konkrétnej obchodnej spoločnosti, nemá byť v zásade „pokrytý“ na platforme pracovnoprávneho vzťahu, ale na základe vzťahu založeného predovšetkým zmluvou o ustanovení do

funkcie. Výkon funkcie štatutárneho orgánu teda nepredstavuje druh práce podľa pracovnej zmluvy. Vykonávanie funkcie člena štatutárneho orgánu nemožno považovať za výkon závislej práce v stave podriadenosti zamestnávateľovi, ako to vyplýva nielen zo všeobecnej charakteristiky pracovného pomeru upraveného normatívne v Zákonníku práce, ale aj z právnej charakteristiky pracovného záväzku zamestnanca podľa ZP. Platí to aj z iného uhla pohľadu: ak Zákonník práce ustanovuje, že zamestnanec vykonáva prácu v pracovnom vzťahu, ide o založenie takého vzťahu, v ktorom sa zamestnanec podieľa svojou závislou prácou na plnení úloh zamestnávateľa. Tieto atribúty závislej práce (podľa § 1 ods. 2 ZP) však absentujú v prípade, ak tá istá fyzická osoba, ktorá je zamestnancom, je zároveň i štatutárnym orgánom a sama rozhoduje, riadi a dáva pokyny, teda v takomto prípade chýba prvok subordinácie. Z uvedeného vyplýva záver, že vzťah medzi obchodnou spoločnosťou a členom štatutárneho orgánu alebo iného orgánu spoločnosti, alebo spoločníkom pri zriaďovaní záležitostí obchodnej spoločnosti by sa mal spravovať primerane ustanoveniami o mandátnej zmluve, resp. ustanoveniami o zmluve o ustanovení do funkcie. To znamená, že vyššie citované vzťahy by nemali byť pracovnoprávnymi vzťahmi. Nie je však možné absolútne vylúčiť možnosť, aby medzi členom štatutárneho orgánu a zamestnávateľom došlo k založeniu pracovného pomeru, pri ktorom druhom práce by bola iná pracovná činnosť, ako je výkon funkcie člena štatutárneho orgánu. Takýmto spôsobom môžu vzniknúť dva paralelné, od seba zásadne nezávislé právne vzťahy, z ktorých jeden bude podliehať právnemu režimu mandátnej zmluvy podľa príslušných ustanovení (§ 566 - § 576) Obchodného zákonníka a druhý sa bude spravovať ustanoveniami ZP o pracovnej zmluve (§ 42 a nasl.). Pri posudzovaní uvedených prípadov je vždy určujúca povaha vykonávanej práce. Uvedenému zodpovedá aj právna úprava Zákonníka práce č. 311/2001 Z.z. účinného od 1.4. 2002, ktorý sa však na vznik konkrétneho pracovného pomeru navrhovateľa nevzťahuje. V danej veci súd musel vychádzať zo znenia Zákonníka práce č. 65/1965 Zb. platného v čase tvrdeného uzavretia pracovného pomeru k 3.6.1996, pretože dohodou o zmene pracovnej zmluvy z 1.1.2009 nedošlo k vzniku nového pracovného pomeru. V tej dobe Zákonník práce pojem závislej práce nepoznal. K otázke možného súbehu oboch vzťahov sa vyjadril NS SR v rozsudku sp.zn. 5Cdo 92/97 zo dňa 26.11.1997.

5. V prejednávanej veci podľa názoru súdu žalobca preukázal, že takýto samostatný a oddeliteľný právny vzťah medzi ním a spoločnosťou DAM a.s. Prievidza vznikol. Žalobca vstúpil do spoločnosti ešte v roku 1995 ako člen štatutárneho orgánu, pričom tvrdil a uvedené nebolo spochybnené, že počas celého obdobia výkonu tejto funkcie nebol ako člen predstavenstva finančne odmeňovaný a nemal uzavretú žiadnu mandátnu a ani inú zmluvu z titulu výkonu funkcie člena predstavenstva. Jeho pracovná zmluva zo dňa 3.6.1996 je formulovaná písomne, je v nej označený zamestnávateľ, zamestnanec, deň nástupu do práce, miesto výkonu práce a druh práce - výrobná, obchodná, marketingová činnosť, pracovný pomer bol uzavretý na dobu určitú, má teda všetky zákonné náležitosti. Pracovná zmluva bola podpísaná Ing. Maslonkom, ktorý v tej dobe bol jedným z členov predstavenstva. Podľa výpisu z Obchodného registra na spoločnosť DAM a.s. Prievidza bol v čase uzavretia pracovnej zmluvy členom predstavenstva aj sám žalobca - v období od 29.9.1995 do 20.6.2005, pričom pre toto obdobie bolo upravené konanie menom spoločnosti tak, že vo všetkých veciach zaväzujúcich spoločnosť sú oprávnení podpisovať všetci členovia predstavenstva, pričom za spoločnosť podpisuje každý člen predstavenstva samostatne. Podpisovanie za spoločnosť vykoná tak, že k vytlačenému alebo napísanému názvu spoločnosti pripojí svoj podpis. V danom čase bol Ing. K. jedným z členov predstavenstva, mal oprávnenie konať za spoločnosť, a teda podpísať i pracovnú zmluvu. Po tomto čase až do vyhlásenia konkurzu v roku 2011 nebol nikým spochybnený pracovný vzťah žalobcu v spoločnosti. Od samého začiatku žalobca vykonával prácu na úseku technického vedenia spoločnosti, následne podľa pracovnej náplne od roku 2006 predovšetkým na úseku technickej správy nehnuteľností, správy a údržby nehnuteľností, prenájom nehnuteľností a podobne. Z výpovede svedka Ing. K. D., najskôr člena predstavenstva a neskôr predsedu predstavenstva vyplynulo, že pracovný vzťah žalobcu bol založený, žalobca bol jeho priamym podriadeným. V tej dobe mali „techniky za 20.000.000,- Sk a niekoľko hektárov výrobných areálov“. Uviedol, že odjakživa boli vo firme oddelené pracovné pozície od štatutárov. Nemožno nevidieť osobitosť vedenia a riadenia spoločnosti, keď členovia predstavenstva riadili spoločnosť tak, že sa stretávali na osobitných pracovných poradách len niekoľkokrát do roka ako to potvrdil Ing. K. D. a bežný chod spoločnosti riadili predovšetkým vedúci zamestnanci a v rámci nich aj žalobca. Je významné i to, že v čase keď sa mal kreovať pracovný vzťah žalobcu, spoločnosť vykonávala rozsiahlu činnosť, prenajímala značný nehnuteľný majetok, mala technické vybavenie, o ktoré sa bolo potrebné starať a je vylúčené, aby všetky tieto činnosti viedli a riadili len traja členovia predstavenstva. Svedok D. potvrdil, že on rozdeľoval úlohy zamestnancom, predstavenstvo malo len funkciu schvaľovaciu. Svedok Ing. C. potvrdil, že v 90-tych rokoch mala spoločnosť aj 50

nájomcov, rozsiahle priestory, opravárenské dielne, prevádzkovali čerpaciu stanicu, preto podľa názoru súdu je logické, že vedenie spoločnosti riadilo chod spoločnosti vedúcimi zamestnancami na základe pracovných zmlúv. Svedok potvrdil, že dostával príkazy aj od žalobcu, zúčastňoval sa porád. Existencia faktickej a právnej podriadenosti zamestnanca, ktorý je súčasne štatutárnym orgánom alebo jeho členom vo vzťahu k zamestnávateľovi je základným predpokladom pre vznik pracovného pomeru. Táto faktická a právna podriadenosť žalobcu bola preukázaná nielen listinnými dôkazmi, ale i výpoveďou svedka Ing. K. D. a Ing. H., nakoniec i svedkom Ing. C., ktorí potvrdili faktický výkon práce žalobcu ako vedúceho zamestnanca pri riadení spoločnosti. Žalobca bol podriadeným Ing. K. D. a zároveň nadriadeným Ing. H., resp. Ing. C.. Nemožno vzhľadom na rozsah predmetu činnosti spoločnosti prekryvať obchodné vedenie spoločnosti štatutárnym orgánom, ktorý v danom čase tvorili traja členovia predstavenstva Ing. K. D., Ing. S. K. a žalobca s riadením celého každodenného chodu spoločnosti. Samotný výkon riadiacej činnosti žalobcu ako vedúceho zamestnanca bolo inou činnosťou ako podieľanie sa na obchodnom vedení spoločnosti. Treba vidieť rozdielnosť týchto činností vo veľkej akciovej spoločnosti, ktorá v tom čase zamestnávala viacero zamestnancov /podľa výpovede svedka 150 ľudí/, mala rozsiahly majetok, ktorý prenajímala, ako oproti tomu napríklad v malej obchodnej spoločnosti. Nakoniec žalobca mal vymedzenú pracovnú náplň aj písomne. Aj v konaní pod sp. zn. 9 Cpr/1/2013, kde bol vypočutý žalobca ako svedok, bolo preukázané, že bol priamym podriadeným Ing. D., s ním riešil aj svoju pracovnú náplň. I keď sa ostatné písomnosti v agende spoločnosti nezachovali pre krádež archívu, súd vzhľadom na vykonané dokazovanie vyvodil záver, že žalobca vymedzil a preukázal náplň práce vedúceho zamestnanca podľa pracovnej zmluvy oproti jeho výkonu funkcie člena štatutárneho orgánu. Je potrebné dodať, že pokiaľ si vedenie spoločnosti „vyriešilo“ faktický výkon riadenia spoločnosti presunom takéhoto výkonu na režim pracovnoprávných vzťahov, nemožno uvedené vykladať v neprospech vedúcich zamestnancov zvlášť za stavu, že spoločnosť bola takto riadená viac ako 15 rokov.

6. Súd ešte konštatoval, že vzniknutý pracovný vzťah sa navonok prejavil aj pracovnou zmluvou, prihlásením žalobcu do sociálneho systému, žalobcovi bola vyplácaná mzda ako zamestnancovi a nie ako členovi štatutárneho orgánu. Je zrejmé, že následne došlo k narušeniu vzájomných vzťahov medzi jednotlivými členmi štatutárneho orgánu, avšak právne významné je to, že pracovný pomer žalobcu nebol doposiaľ nikdy ukončený žiadnym zo spôsobov taxatívne upravených v Zákonníku práce.

7. K obrane žalovaného, ktorý spochybňoval samotný výkon práce žalobcu pred vyhlásením konkurzu, miesto výkonu jeho práce, zánik jeho funkcie ako člena štatutárneho orgánu v roku 2009, kedy už nemalo byť platne zvolené nové predstavenstvo, súd uviedol, že uvedené nemá zásadný vplyv na predmet konania. Nebolo predmetom konania dokazovanie, akú konkrétnu prácu žalobca pred vyhlásením konkurzu vykonával, pretože nešlo o mzdové nároky za vykonanú prácu, rovnako je bez významu či a aké práce mohol vykonávať v Spišskej Novej Vsi. Právne významné je ustáliť, či v roku 1996 pracovný vzťah žalobcu vznikol v súlade so Zákonníkom práce alebo nie. Pokiaľ súd uzavrel, že takto pracovný vzťah bol založený riadne a tento nebol skončený ani jedným zo spôsobov skončenia pracovného pomeru podľa Zákonníka práce, je nutné len konštatovať, že tento pracovný vzťah trvá, pretože len samotné nevykonávanie práce neznamená zánik pracovného vzťahu. Ak v roku 2009 podľa žalovaného zanikla činnosť predstavenstva, hoci túto skutočnosť žalovaný nijako nepreukázal, ani s uvedeným nemožno spájať zánik pracovného vzťahu žalobcu. Žalobcovi v konaní išlo jednoznačne len o deklarovanie, že jeho pracovný pomer trvá, t.j., že doposiaľ neskončil. Preto i obrana žalovaného, že vo všetkých pracovnoprávných sporoch, ktoré viedli ostatní zamestnanci /napr. konanie OS Prievidza 4C 55/2004/ boli ich nároky zamietnuté, nie je podstatná pre danú vec, pretože predmetom konania v danej veci nebolo preukazovanie samotného výkonu závislej práce v určitom období v spojitosti s nárokom na náhradu mzdy.

8. Vzhľadom na uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku. Vzhľadom na zložitosť veci súd rozhodne o trovách konania účastníkov podľa § 151 ods. 3 O.s.p. do 30 dní od právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

9. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný, v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh žalobcu zamietne. Namietal, že v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1 písm. b) a c) ako aj písm. d) a h) O.s.p.. Žalobca v tomto konaní nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, ani procesnú spôsobilosť ako aj v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo. Žalobca si prihlásil svoje pohľadávky do konkurzného konania a z dôvodu, že neboli kvalifikovane podané sa na ne zo zákona neprihliada. Žalobca si uplatnil pohľadávky v

konkurznom konaní, kde okrem iných pohľadávok si uplatňoval aj pohľadávky z pracovného nároku. V tom konaní sa malo rozhodovať aj o pracovných nárokoch žalobcu, kde súd mal určiť právny dôvod, vymáhateľnosť, výšku, poradie. V súlade s ustanovením § 32 ods. 9 prvá veta o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len ZKR) stanovuje, že rozhodnutie súdu o určení popretej pohľadávky, je účinné voči všetkým účastníkom konania. Neuplatnenie si v lehote žalobou na príslušnom súde právo zaniklo. Žiadne ustanovenie zákona neupravuje možnosť zaniknutého práva preklúziou konvalidovať. Preto žalobca, nie je účastníkom konkurzného konania, tak ako je to upravené v ZKR. Preto mal súd žalobný návrh zamietnuť aj z dôvodu nepreukázania aktívnej legitímácie v konaní (ustanovenie § 27 ods.3 zákona č. 7/2005 Z. z.). Postavenie účastníka konkurzného konania veriteľovi zanikne aj vtedy, ak súd návrh na ich určenie v celom rozsahu zamietol. Súd tento právny stav nezhodnotil a neuviedol, že keď právo zaniklo, o čo opiera svoje rozhodnutie znovu konať o veci. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 24. októbra 2013 sp.zn. 3Obo 84/2012. V konaní prvostupňového súdu č.k. 15Cpr/II/2015 bola zhodnotená otázka z konania OS v Prievidzi č.k. 4C 55/2004 ako otázka nesprávne posúdená a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnemu skutkovému zisteniu (§ 221 ods. 1 písm. h) a 205 ods.2 písm. d) OSP). Súd posudzoval výpovede svedkov a účastníkov konania z konania 4C/55/2004, tak že účastníci a svedkovia vypovedali, za obdobie rokov 2002 a 2003 a teraz sa posudzuje obdobie neskôr a organizačná schéma ako aj zápisnica z predstavenstva a popis pracovných náplní boli realizované v období 8.9.2006. Súd prvej inštancie nepostrehol základné skutočnosti, že hlavne vypočúvanie svedkov a účastníkov konania sa vykonávalo v roku 2008 a v konaní 16C/147/2007 v roku 2010. V týchto konaniach jednoznačne vypovedali účastníci a svedkovia Ing. K., Ing. D., Ing. D., Ing. H., Ing. C., D., že písomnú pracovnú náplň pre výkon práce nemal žiadny zamestnanec a nemal ani nadriadeného ani podriadeného. Správcovi konkurzného konania nebola odovzdaná ani jedna zápisnica z rokovania predstavenstva ani dozornej rady. Je prinajmenšom nelogické, že ani jeden účastník a svedok ani v náznakoch neuviedol v roku 2008 a 2010, že v roku 2006 je zápisnica o zasadnutí predstavenstva, prezenčná listina a popisy práce, ktoré boli predložené na výzvu žalovanému na pojednávaní súdu. Predseda predstavenstva na pojednávaní v konaní 4C/55/2004 okrem iného vypovedal, že podľa organizačnej štruktúry tu nebol nikto nadriadený a od roku 1995 tu bola zaužívaná prax, že každý manažér vedel čo má robiť, a že zápisnice z predstavenstva robil Ing. C. alebo D.. V konaní č. 16C/147/2007 predseda predstavenstva vypovedal že pokiaľ sa konali nejaké zasadnutia predstavenstva, vždy okrem členov tam bol zavolaný aj ďalší zamestnanec žalovaného, ktorý vystavoval zápisnice zo zasadnutia predstavenstva. Takýto zápis sa podpisoval všetkými zúčastnenými, alebo prítomný podpísal aspoň prezenčnú listinu a zápisnicu podpísal ten kto ju písal a nejaký svedok. Čo sa týka ďalších dvoch zápisníc zo zasadnutia z 12.7.2004, poukázal na to, že tieto nie sú podpísané a teda sú vykonštruované. Ďalej poukázal na výpoveď člena predstavenstva Ing. H.. V tejto súvislosti poukázal aj na článok XX. stanov akciovej spoločnosti, na základe ktorého listiny, ktoré boli predložené súdu o popise pracovnej činnosti nemali náležitosti upravené v stanovách a.s. Uvedené náležitosti v účelne vyhotovenej pracovnej náplne pre toto konanie chýbajú. Poukázal i na ustanovenie § 66 ods. 3 Obchodného zákona. Súd opomenul skutočnosť, že funkčné obdobie predstavenstva a dozornej rady skončilo v mesiaci jún 2009 a žalobca v prvom rade bol členom predstavenstva a v iných konaniach podobné nároky si uplatňujú ďalšie osoby, ako predseda predstavenstva, členka dozornej rady a predsedkyňa dozornej rady. Tieto orgány predstavenstva a dozornej rady dopustili stav nefunkčnosti činnosti orgánov, ktoré mali zabezpečovať chod spoločnosti. V tomto spore vypracované pracovné náplne sa prekrývajú s činnosťou predstavenstva. Žalobca je spoločníkom, predsedom predstavenstva alebo konateľ ešte v niekoľkých spoločnostiach. Poukázal na výpoveď svedka Ing. C. a na tom základe je zrejmé, že funkcia nadradenosti a podradenosti nebola a pracovné náplne vytvorené dodatočne až po vyhlásení konkurzu, nie sú právne relevantné a potvrdzujú len konanie uvedených osôb počas celého podnikania. Všetci členovia predstavenstva boli písomne vyzvaní žalovaným a príslušným súdom, aby poskytli správcovi písomnosti o činnosti úpadcu. Členovia predstavenstva zo zasadnutia tohto orgánu nepredložili ani jednu listinu o rozhodovaní predstavenstva vo veci riadenia spoločnosti, Žalovanému žiadne listiny o plnení pracovných povinností do dnešného dňa neboli žalobcom predložené. Žalobca uvádzal vo svojich výpovediach, že zabezpečoval predovšetkým technický chod firmy, posudzoval technické veci ohľadom celého majetku firmy, uvedené potvrdil aj svedok Ing. D.. Z uvedených výpovedí svedka je možné konštatovať, že žalobca sa mal venovať predovšetkým a len technickým veciam. Doteraz nevie ako môže vedúci technického odboru zabezpečovať činnosť, keď všetok majetok úpadcu / zamestnávateľa/ bol v Prievidzskom okrese a žalobca mal vykonávať činnosť v I. R. C., kde býval. Tieto skutočnosti len potvrdzujú, že žalobca absolútne nemohol vykonávať svoju pracovnú činnosť a pracovná zmluva bola len na odčerpanie finančných prostriedkov úpadcu. Vyhodnotenie súdu, že z garančného fondu sa vyplatili dávky čím sa preukázal pracovnoprávny vzťah je skutkovo nesprávne,

nakoľko tieto boli poskytnuté bez právneho základu a boli vyplatené protizákonne. Úpadca dlhodobo nevyplácal mzdy nakoľko bežala aj exekúcia a nemal žiadne finančné prostriedky na možnosť výplat mzdy. Úpadca si neplnil základne povinnosti, keď nemal základne vedomosti, kde sa nachádzajú písomnosti. Tieto skutočnosti súd takto nevyhodnotil. Práve opačne vyhodnotil stav, že si riadne plnili povinnosti a že vykonávali pracovnú činnosť v súlade so zákonníkom práce. Žalobca uvádzal, že vykonával pracovný pomer ako pružný pracovný čas, avšak v konaní nepreukázal, kto rozhodoval o možnosti v pracovnoprávnom vzťahu použiť pružný pracovný čas. Poukázal na vyhlášku č. 196/1989 Zb.z. o pružnom pracovnom čase ako i na § 88 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce. Žalobca ako je zrejmé je manželom Ing. H. H. ktorá tiež podala obdobný návrh, svedkovia Ing. D. a Ing. D. sú rodinní priatelia žalobcu. Taktiež všetci štyria vykonávali funkcie či už predsedu predstavenstva alebo jeho člena, resp. predseda dozornej rady resp. jeho členmi. Vzhľadom na túto rodinnú a priateľskú prepojenosť je evidentné, že spoločnosť riadili a ovplyvňovali dve rodiny. Je samozrejmosťou, že rýdzo rodinné vzťahy nemôžu mať právne následky, ale ako už uviedol vyššie, úpadca nefungoval ako spoločnosť už niekoľko rokov. Od čias prevzatia riadenia spoločnosti navrhovateľmi, spoločnosť upadala a vždy sa to riešilo predajom majetku. Ani žalobca a to ani svedkovia Ing. D., Ing. D. a Ing. H. nevykonávali svoju pracovnú činnosť na pracovisku, ale doma. Spoločnosť prežívala niekoľko rokov len vďaka naozajstným zamestnancom Ing. C. a jeho kolegom, ktorí strážili objekt. Žalobca používal spoločnosť iba na príjem do spoločnej domácnosti. Ich činnosť bola iba vybrať finančné prostriedky zo spoločnosti, čo fiktívnymi pracovnými zmluvami docielili. Žalobca sa nikdy nedožadoval práce, jediným cieľom je iba získať peniaze. Žiadal súd, aby takémuto konaniu nedal právnu ochranu a určil ich konanie ako protizákonné, pričom poukázal na rozhodnutie NS SR č.k. Obdo V 53/2003. V prípade, že odvolací súd potvrdí rozhodnutie súdu prvej inštancie žiadal odvolací súd, aby vzhľadom na to, že otázka dobrých mravov, ktoré porušovali žalobcovia v predchádzajúcom období je otázkou zásadného právneho významu povolil podať z tohto dôvodu dovolanie.

10. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že so skutočnosťami, ktoré žalovaný uvádza v odvolaní nesúhlasí, pričom tieto považuje za neopodstatnené. Pokiaľ sa týka tej skutočnosti, že žalobca nemá mať spôsobilosť byť účastníkom konania, uviedol, že tento má vzhľadom na citované ustanovenie ZP spôsobilosť byť účastníkom konania, keďže je nespochybniteľné, že je spôsobilý mať práva a povinnosti v pracovnoprávných vzťahoch ako zamestnanec. Taktiež má zato, že má taktiež procesnú spôsobilosť, keď v tomto smere poukázal na ustanovenie § 20 O.s.p.. Rovnako nesúhlasí ani s argumentáciou žalovaného, že v danom prípade je daná prekážka res iudicata, nakoľko predmetom tohto konania je žaloba na určenie, pričom sa vôbec nejedná o konanie, ktoré by bolo vyvolané konkurzom, čo potvrdzuje taktiež uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Ndc 33/2011 zo dňa 9.11.2011. V žiadnom prípade neobstojí argumentácia žalovaného, že súd nie je oprávnený konať a rozhodovať v tomto konaní, nakoľko bola popretá pohľadávka žalobcu, ktorú si uplatnil v konkurze na majetok žalovaného. Súčasťou súdneho spisu je totiž úradný záznam, ktorý má podľa žalovaného vytvárať prekážku rei iudicate, avšak z jeho obsahu jednoznačne vyplýva, že správca žalovaného poprel pohľadávku žalobcu z formálnych dôvodov, keď veriteľ opomenul v prihláške uviesť formálne náležitosti, čo však už dnes ani ZOKR nevyžaduje. Z úradného záznamu predloženého správcom je pritom taktiež zrejmé, že správca pohľadávku žalobcu v konkurznom konaní nepoprel čo do právneho dôvodu jej vzniku a týmto sa ani len nezaoberal. Podľa jeho názoru je bezpochyby daný aj jeho naliehavý právny záujem na určení, že jeho pracovný pomer u žalovaného trvá. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je zrejmé, že nie je daná prekážka res iudicata, keďže neexistuje žiadne súdne rozhodnutie o otázke existencie pracovného pomeru žalobcu u žalovaného a zároveň je daný aj jeho naliehavý právny záujem. Ďalej žalovaný vo veľkom rozsahu poukázal na konania vedené na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 4C/55/2004 a 16C/147/2007, keď podľa jeho názoru v týchto konaniach žalobca ako aj svedkovia mali uvádzať iné skutočnosti ako tomu bolo v tomto konaní. K tomu uviedol, že uvedené súdne konania mali iný predmet, keď v nich sa žalobca dožadoval mzdových nárokov, čím je daný aj rozdielny predmet dokazovania. Zároveň je potrebné opätovne podotknúť, že v uvedených súdnych konaniach si uplatňoval nároky za obdobie do roku 2005, pričom písomné pracovné náplne boli schválené predstavenstvom až v roku 2006, a preto sú vyjadrenia žalobcu a svedkov v tomto konaní logické a opodstatnené. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a tento správne právne posúdil, pričom v odôvodnení rozsudku sa s tým aj náležite vysporiadal. Keďže predmetom tohto konania bola otázka posúdenia existencie pracovného vzťahu žalobcu vo vzťahu k žalovanému, týmto bol daný aj predmet dokazovania. Bolo povinnosťou žalobcu, aby uniesol dôkazné bremeno a preukázal, že medzi ním a žalovaným skutočne došlo k vzniku pracovného pomeru, pričom toto dôkazné bremeno uniesol, keď predložil písomnú pracovnú zmluvu zo dňa 3.6.1996, ktorá mala všetky zákonom požadované náležitosti a bola podpísaná oprávnenou osobou. Výpovedami svedkov Ing. D.,

ale aj Ing. C. bolo preukázané, že v čase keď došlo k uzatvoreniu pracovného pomeru medzi žalobcom a žalovaným, tak žalovaný vlastnil techniku za viac ako 20.000.000,-Sk, prevádzkoval opravárenské dielne, čerpaciu stanicu a taktiež viac ako 50 nájomcov. V danej dobe sa jednalo o spoločnosť, ktorá zamestnávala viac ako 150 ľudí. Obaja svedkovia pritom potvrdili, že to bol práve žalobca, kto riadil technický úsek ako vedúci zamestnanec. Tak svedok Ing. D. ako aj on sa tiež vyjadrili, že rozlišovali medzi výkonom funkcie člena predstavenstva a výkonom práce u žalovaného, keďže predstavenstvo sa zišlo niekoľkokrát do roka, avšak vzhľadom na rozsah majetku ako aj činnosti žalovaného, bolo treba zabezpečovať výkon činnosti u žalovaného dennodenne, čo robili ako zamestnanci žalovaného. Napokon bolo počas konania pred súdom preukázané, že vykonával prácu u žalovaného vo vzťahu podriadenosti, keď jeho priamym nadradeným bol Ing. D., pričom on bol priamym nadriadeným Ing. C. a neskôr aj Ing. H.. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku sa náležite vysporiadal taktiež s otázkou súbehu výkonu funkcie člena predstavenstva a existencie pracovného pomeru. Žalovaný pritom nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by spochybnil existenciu vzniku pracovného pomeru vo vzťahu k nemu. Písomné dôkazy, ktoré žalovaný predkladal, a to stanovky žalovaného, nie sú podstatné vzhľadom na predmet konania. Súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre spravodlivé rozhodnutie a vykonané dôkazy zhodnotil v súlade s ustanovením § 132 O.s.p., čo sa prejavilo v náležitom odôvodnení rozsudku. Napokon nesúhlasí s tým, že by mal porušovať dobré mravy. Podľa jeho názoru je to správca konajúci v mene žalovaného, ktorý dobré mravy porušuje, pričom v tomto smere poukázal taktiež na ustanovenie Čl. 2 ZP. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

11. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 380 ods. 1 CSP v spojení s § 470 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti (výrok II.) ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v návaznosti na § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

12. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým zamietol návrh o uloženie povinnosti žalovanému zamestnávať žalobcu na základe Pracovnej zmluvy zo dňa 03.06.1996 a Dohody o zmene pracovnej zmluvy z 01.01.2009, napadnutý nebol, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto výroku právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

13. Odvolací súd preskúmaním zistil, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď určil, že pracovný pomer žalobcu ako zamestnanca so spoločnosťou DAM a.s. v konkurze so sídlom Prievidza, Nadjazdová ulica 4, IČO: 31 562 060, správca konkurznej podstaty JUDr. Jozef Hurtiš so sídlom Prievidza, Hviezdoslavova č. 3, ako zamestnávateľom trvá.

14. Odvolací súd v prvom rade, čo sa týka námietky žalovaného, že žalobca v tomto konaní nemal spôsobilosť byť účastníkom konania ani procesnú spôsobilosť, nakoľko žalobca nie je účastníkom konkurzného konania, tak ako je to upravené v ZKR a preto mal súd žalobný návrh zamietnuť z dôvodu nepreukázania aktívnej legitímácie v konaní, uvádza, že za konania súvisiace s konkurzom možno považovať sporové konania, v ktorých sa rozhoduje o hmotnoprávných právach a povinnostiach vyplývajúcich zo ZKV, resp. ZKR, prípadne tiež z iných právnych predpisov, ktoré osobitným spôsobom upravujú práva a povinnosti účastníkov týchto právnych vzťahov pre prípad konkurzu. Ak žaloba predstavuje autonómnu žalobu, ktorá nie je založená na konkurznom práve a nevyžaduje si ani začatie takého typu konania, samotná skutočnosť, že správca konkurznej podstaty je účastníkom konania, nepostačuje na to, aby toto konanie mohlo byť kvalifikované ako konanie vyplývajúce priamo z konkurzu alebo ako konanie s ním súvisiace (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 09.11.2011, sp. zn. 6 Ndc 33/2011). Pritom v prejednávanej veci predmetom konania je návrh žalobcu na určenie, že pracovný pomer žalobcu ako zamestnanca u žalovaného, ktorý je v konkurze trvá, uvedený spor nie je sporom vyvolaným alebo súvisiacim s konkurzným alebo reštrukturalizačným konaním, preto odvolací súd námietku žalovaného, že žalobca nie je účastníkom konkurzného konania považoval za neopodstatnenú.

15. Rovnako odvolací súd námietku žalovaného, že v danom prípade ide o res iudicata, považoval za neopodstatnenú, nakoľko ako správne už konštatoval i súd prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že v týchto predchádzajúcich právoplatných rozhodnutiach súdu, v ktorých bolo rozhodované o uplatnených pohľadávkach v konkurznom konaní, kde sa malo rozhodovať o pracovnoprávných nárokoch žalobcu sa konalo o nároku síce vzniknutého z pracovnoprávneho pomeru, ale právnym titulom vzniku tohto nároku

bol výkon práce, nie samotná existencia pracovného pomeru. V žiadnom súdnom konaní teda súd ani ako predbežnú otázku vo vzťahu k žalobcovi neriešil platné alebo neplatné založenie pracovného pomeru na základe predmetnej pracovnej zmluvy. Samotné konkurzné konanie nebráni žalobcovi domáhať sa takéhoto určenia a uvedenému zodpovedá aj súdna prax.

16. Odvolací súd ďalej konštatuje, že sa v plnom rozsahu stotožňuje aj s právnymi závermi, ku ktorým dospel súd prvej inštancie pri vyhodnotení opodstatnenosti podanej žaloby a to vo vzťahu k potrebe preukázania naliehavého právneho záujmu žalobcu na určení, ktoré v konaní požadoval. Aj podľa odvolacieho súdu je naliehavý právny záujem v tejto veci daný potrebou odstrániť stav neistoty žalobcu, vytvorený postupom správcu konkurznej podstaty k nemu.

17. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že na základe vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázané, že návrh žalobcu v časti určovacieho návrhu je dôvodný. Súd prvej inštancie sa správne v danej veci v prvom rade zaoberal zásadnou otázkou, a to otázkou časového a vecného súbehu funkcie člena štatutárneho orgánu a pracovného vzťahu a správne dospel k záveru, že v prejednávanej veci žalobca preukázal, že takýto samostatný a oddeliteľný právny vzťah medzi ním a spoločnosťou DAM a.s. Prievidza vznikol. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázané, že žalobca vstúpil do spoločnosti ešte v roku 1995 ako člen štatutárneho orgánu, pričom tvrdil a uvedené nebolo spochybnené, že počas celého obdobia výkonu tejto funkcie nebol ako člen predstavenstva finančne odmeňovaný a nemal uzavretú žiadnu mandátnu a ani inú zmluvu z titulu výkonu funkcie člena predstavenstva. Jeho pracovná zmluva zo dňa 3.6.1996 je formulovaná písomne, je v nej označený zamestnávateľ, zamestnanec, deň nástupu do práce, miesto výkonu práce a druh práce - výrobná, obchodná, marketingová činnosť, pracovný pomer bol uzavretý na dobu určitú, má teda všetky zákonné náležitosti. Pracovná zmluva bola podpísaná Ing. K., ktorý v tej dobe bol jedným z členov predstavenstva. Podľa výpisu z Obchodného registra na spoločnosť DAM a.s. Prievidza bol v čase uzavretia pracovnej zmluvy členom predstavenstva aj sám žalobca - v období od 29.9.1995 do 20.6.2005, pričom pre toto obdobie bolo upravené konanie menom spoločnosti tak, že vo všetkých veciach zaväzujúcich spoločnosť sú oprávnení podpisovať všetci členovia predstavenstva, pričom za spoločnosť podpisuje každý člen predstavenstva samostatne. Podpisovanie za spoločnosť sa vykoná tak, že k vytlačenému alebo napísanému názvu spoločnosti pripojí svoj podpis. V danom čase bol Ing. Maslonka jedným z členov predstavenstva, mal oprávnenie konať za spoločnosť, a teda podpísať i pracovnú zmluvu. Rovnako bolo preukázané, že po tomto čase až do vyhlásenia konkurzu v roku 2011 nebol nikým spochybnený pracovný vzťah žalobcu v spoločnosti. Od samého začiatku žalobca vykonával prácu na úseku technického vedenia spoločnosti, následne podľa pracovnej náplne od roku 2006 predovšetkým na úseku technickej správy nehnuteľností, správy a údržby nehnuteľností, prenájom nehnuteľností a podobne. Existencia faktickej a právnej podriadenosti zamestnanca, ktorý je súčasne štatutárnym orgánom alebo jeho členom vo vzťahu k zamestnávateľovi je základným predpokladom pre vznik pracovného pomeru. Táto faktická a právna podriadenosť žalobcu bola aj podľa odvolacieho súdu preukázaná nielen listinnými dôkazmi, ale i výpoveďou svedka Ing. K. D. a Ing. H., nakoniec i svedkom Ing. C., ktorí potvrdili faktický výkon práce žalobcu ako vedúceho zamestnanca pri riadení spoločnosti. Žalobca bol podriadeným Ing. K. D. a zároveň nadriadeným Ing. H., resp. Ing. C.. Ani podľa odvolacieho súdu nemožno vzhľadom na rozsah predmetu činnosti spoločnosti prekryvať obchodné vedenie spoločnosti štatutárnym orgánom, ktorý v danom čase tvorili traja členovia predstavenstva Ing. K. D., Ing. S. K. a žalobca s riadením celého každodenného chodu spoločnosti. Samotný výkon riadiacej činnosti žalobcu ako vedúceho zamestnanca bolo aj podľa odvolacieho súdu inou činnosťou ako podieľanie sa na obchodnom vedení spoločnosti. V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne konštatoval, že treba vidieť rozdielnosť týchto činností vo veľkej akciovej spoločnosti, ktorá v tom čase zamestnávala viacero zamestnancov /podľa výpovede svedka 150 ľudí/, mala rozsiahly majetok, ktorý prenajímala, ako oproti tomu napríklad v malej obchodnej spoločnosti. Nakoniec žalobca mal vymedzenú pracovnú náplň aj písomne. I keď sa ostatné písomnosti v agende spoločnosti nezachovali pre krádež archívu, súd prvej inštancie vzhľadom na vykonané dokazovanie správne vyvodil záver, že žalobca vymedzil a preukázal náplň práce vedúceho zamestnanca podľa pracovnej zmluvy oproti jeho výkonu funkcie člena štatutárneho orgánu. Rovnako správne uviedol, že pokiaľ si vedenie spoločnosti „vyriešilo“ faktický výkon riadenia spoločnosti presunom takéhoto výkonu na režim pracovnoprávných vzťahov, nemožno uvedené vykladať v neprospech vedúcich zamestnancov zvlášť za stavu, že spoločnosť bola takto riadená viac ako 15 rokov. Vzniknutý pracovný vzťah sa ďalej

navonok prejavil aj pracovnou zmluvou, prihlásením žalobcu do sociálneho systému, žalobcovi bola vyplácaná mzda ako zamestnancovi a nie ako členovi štatutárneho orgánu. Je zrejmé, že následne došlo k narušeniu vzájomných vzťahov medzi jednotlivými členmi štatutárneho orgánu, avšak právne významné je aj podľa odvolacieho súdu to, že pracovný pomer žalobcu nebol doposiaľ nikdy ukončený žiadnym zo spôsobov taxatívne upravených v Zákonníku práce. K obrane žalovaného, ktorý spochybňoval samotný výkon práce žalobcu pred vyhlásením konkurzu, miesto výkonu jeho práce, zánik jeho funkcie ako člena štatutárneho orgánu v roku 2009, kedy už nemalo byť platne zvolené nové predstavenstvo, odvolací súd tak ako už správne konštatoval i súd prvej inštancie uvádza, že uvedené nemá zásadný vplyv na predmet konania. Nebolo predmetom konania dokazovanie, akú konkrétnu prácu žalobca pred vyhlásením konkurzu vykonával, pretože nešlo o mzdové nároky za vykonanú prácu, rovnako je bez významu či a aké práce mohol vykonávať v Spišskej Novej Vsi. V danej veci bolo právne významné ustáliť, či v roku 1996 pracovný vzťah žalobcu vznikol v súlade so Zákonníkom práce alebo nie. Pokiaľ teda odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie uzavrel, že takto pracovný vzťah bol založený riadne a tento nebol skončený ani jedným zo spôsobov skončenia pracovného pomeru podľa Zákonníka práce, je nutné len konštatovať, že tento pracovný vzťah trvá, pretože len samotné nevykonávanie práce neznamená zánik pracovného vzťahu. Ak v roku 2009 podľa žalovaného zanikla činnosť predstavenstva, hoci túto skutočnosť žalovaný nijako nepreukázal, ani s uvedeným nemožno spájať zánik pracovného vzťahu žalobcu. Žalobcovi v konaní išlo jednoznačne len o deklarovanie, že jeho pracovný pomer trvá, t.j., že doposiaľ neskončil. Preto i obrana žalovaného, že vo všetkých pracovnoprávných sporoch, ktoré viedli ostatní zamestnanci /napr. konanie OS Prievidza 4C 55/2004/ boli ich nároky zamietnuté, nie je ani podľa odvolacieho súdu podstatná pre danú vec, pretože predmetom konania v danej veci nebolo preukazovanie samotného výkonu závislej práce v určitom období v spojitosti s nárokom na náhradu mzdy.

18. Na základe týchto skutočností súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že návrh žalobcu je dôvodný a správne rozhodol, keď určil, že pracovný pomer žalobcu ako zamestnanca so spoločnosťou DAM a.s. v konkurze so sídlom Prievidza, Nadjazdová ulica 4, IČO: 31 562 060, správca konkurznej podstaty JUDr. Jozef Hurtiš so sídlom Prievidza, Hviezdoslavova č. 3, ako zamestnávateľom trvá, preto odvolací súd nepovažoval námietky žalovaného uvádzané v odvolaní za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (výrok II.) potvrdil ako vecne správny.

19. Odvolací súd v predmetnej veci nepripustil dovolanie, tak ako žiadal žalovaný, nakoľko v danom prípade nejde o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).